

Renee van Amstel

De Overgave van Floor

Karakter Uitgevers B.V.

1.

Het is nu drie jaar geleden dat ik met een knip de magie verbrak en daarmee onze levens ontkoppelde. Het was het laatste wat ik wilde maar ik moest het doen. Ik kon geen lucht meer krijgen, hapte naar adem en was bang dat ik er niet voldoende van kon vinden.

Ik was ervan uitgegaan dat we samen honderd zouden worden, of ouder, dat we elkaar nooit zouden verlaten simpelweg omdat ik me geen leven zonder ons kon voorstellen. We zouden samen blijven tot de dood het onmogelijk maakte.

‘Hij is de liefde van je leven,’ concludeerde Jasmijn al binnen twee weken toen we het voor de zoveelste keer over hem hadden. Het liefste sprak ik in die tijd nergens anders over.

Met haar vaststelling werd ons geen recht gedaan. Hij *was* mijn leven, toch minstens voor de helft. Met hem verdween ook de helft van mijn lichaam, van mijn geest, van mijn zijn.

Achteraf snap ik goed wat er gebeurd is. In de tijd dat wij samen bestonden was de spanning opgebouwd in een langzaam maar gestaag doorstijgende lijn. We vulden ons bestaan met magie zoals een ballon langzaam wordt gevuld

met gas. Door de knip verdween de spanning en loste op in de lucht om ons heen. Ontastbaar, onvindbaar en opnieuw opbouwen ging niet meer, omdat we de stappen niet meer hoefden te ontdekken. Het zoeken naar de grens maakte onlosmakelijk onderdeel uit van de magie.

Ik heb hem nog drie keer gezien. Daarvan twee keer met een vrouw, twee keer een andere, de laatste keer alweer bijna twee jaar geleden. Hij keek me aan alsof ik niet bestond. Geen enkele spiervertrekking, geen enkele blijk van herkenning; ik zag de oogopslag waarmee hij talloze andere keren naar me had gekeken maar zelfs op afstand zag ik de dofheid in zijn ogen. Hij zag er nog steeds goed uit maar was niet gelukkig. Ik kon het zien en ruiken en proeven. Zijn hart versnelde zoals dat van mij, met geen mogelijkheid kon hij het voor me verbergen.

Ik heb mijn leven weer geprobeerd op te pakken en ben relaties aangegaan met andere mannen. Lief, leuk, zorgzaam. Knap, knapper soms dan hij. Ik kon ze gemakkelijk vinden want ik mag ouder zijn geworden, met vorm en inhoud is nog steeds niets mis. Ze deden hun best, wilden me gelukkig maken, de een wat meer dan de ander. Als ik ze toeliet maakte ik al snel duidelijk hoe ik in elkaar stak. Als ze bleven wisten ze dat ze tot het uiterste moesten gaan om me te kunnen winnen. En ik probeerde het ook, zorgde voor ze en liet voor me zorgen, koesterde en liet me koesteren, bevredigde en liet me bevredigen. Gehoorzaamde zelfs als ze erom vroegen. Maar nooit kwamen we ook maar in de buurt van wat ik heb gekend – beter: wat ik ben geweest, de helft van één, de man die mij aanvulde en compleet maakte.

De man met wie ik samen die lange weg ben gegaan, die reis waarbij we op zoek waren naar het uiterste en onderwijl een nieuw leven ontdekten, zonder ook maar een idee te hebben waar we uiteindelijk zouden eindigen. De man die mij op het beslissende moment alleen liet en mij dwong de magie te verbreken om weer te kunnen ademen.

Ik wist niet dat het kon: iemand toelaten in je hoofd, die jouw gedachten mag bekijken en uit jouw fantasieën mag kiezen. Die intimiteit heb ik gekend en meer intimiteit is niet mogelijk. Daar ben ik dankbaar voor en tegelijkertijd heb ik er spijt van dat ik het heb leren kennen: soms kun je maar beter niet weten wat er nog meer is en kun je gewoon gelukkig zijn met wat je hebt.

We eindigden met een stap te ver en die stap voerde ons over de rand. Als je eenmaal de afgrond in valt is er geen weg meer terug.

Laat me je over ons vertellen.

2.

‘En wie ben jij?’

Hij was net binnengekomen, had Jasmijn begroet, en ik vroeg of hij wat wilde drinken. Ik kende hem niet.

Ik was al vroeg, uren voor het feestje begon, bij Jasmijn, met afstand en al jaren mijn beste vriendin. Single, net als ik, Marokkaans van geboorte maar overtuigd en volkomen Nederlandse qua mentaliteit. Vanaf een uur of negen zouden de gasten komen, om zes uur was ik bij haar om te helpen. Hapjes maken, boel een beetje opleuken, samen vast in de stemming komen. Ik had nog gewoon mijn spijkerbroek en blouse aan; voor de eerste gasten kwamen zou ik me omkleden, het rode jurkje aantrekken dat ik de zaterdag ervoor nog had gekocht, speciaal voor deze gelegenheid: de dertigste verjaardag van Jasmijn. Ze was ruim een halfjaar ouder dan ik.

Jasmijn had besloten dertig vrienden uit te nodigen om het mee te vieren. Geen familie, alleen maar vrienden of minstens goede bekenden. De meesten, zo’n vijftwintig van hen, kende ik goed of zeer goed. Slechts een handjevol niet.

‘Beetje nieuw bloed, kan geen kwaad,’ zei Jasmijn toen we de lijst doornamen.

We hadden er allebei zin in. Hielden wel van een feestje. Ik had beloofd haar een beetje te ontlasten, zeker aan het begin, als zij de gasten moest verwelkomen. Ik kon zorgen voor de eerste drankjes en daarna kon iedereen zelf wel pakken en had ik ook alle tijd voor gezelligheid.

Jasmijn had een bijzonder huis gemaakt van haar appartement. Zonder dat het een uitgesproken Oosterse kamer was geworden was ze er met een paar doeken en kandelaars in geslaagd om er een beetje een Marokkaans of Aziatisch – ik wist nooit precies wat – tintje aan te geven. Er hing ook altijd een ietwat kruidige geur, alsof je door de soek loopt. Lichte en donkere kleuren werden door elkaar gebruikt. Wanneer ik er ook was, het klopte altijd en dat was vanavond zeker niet minder het geval.

Ik zat goed in mijn vel. De week ervoor nog had ik met de afdeling Personeelszaken – bij ons Human Resources Management, want waarom makkelijk doen als het moeilijk kan – een gesprek gehad over mijn toekomst bij het bedrijf, een telecommmer. Ik stond op een shortlist van *high potentials*. Toen ik hoorde hoe *short* die was, bedacht ik dat het beter een longlist genoemd kon worden; zo exclusief was het niet. De consultant wilde weten hoe ik mijn plannen voor de nabije toekomst zag, wat mijn ambities voor de langere termijn waren; we bespraken hoe die overeenkwamen met hoe het bedrijf dat zag en of we daar uiteindelijk iets gemeenschappelijks voor konden afspreken. Als dat lukte zouden we gaan kijken welke andere functies in het bedrijf handig waren om een tijdje te doen, welke aanvullende cursussen en opleidingen er mogelijk nodig waren, en dan stootte ik daarna vanzelf door naar de subtop, zeg maar.

Niets meer aan doen. Over de eerstvolgende tussentijdse salarisverhoging hadden we het ook al gehad. Mijn leven zag er florissant uit en ik straalde vanbinnen en vanbuiten.

‘Ik ben Florence,’ antwoordde ik. Zo stelde ik me altijd voor, omdat ik nu eenmaal zo heette. Op mijn moeder na noemde desondanks iedereen me daarna Floor of Floortje.

Ik zag een aantrekkelijke man, stoppeltjesbaard voor het feestje of altijd, dat kon ik niet inschatten. Linnen colbertje aan op een spijkerbroek, lichte blouse. Gekleed op het voorjaar en dat was het ook.

‘Kijk maar uit, hij is accountant,’ zei Jasmijn in het voorbijgaan tegen me. ‘Saai.’

Hij lachte. ‘Registeraccountant zelfs.’

‘Nog erger,’ zei ik. ‘Ik ken de soort van mijn werk. Altijd wat te zeuren over projectbegrotingen die op een of andere manier niet helemaal kloppen. Centenneukers. Ben je dat expres geworden, registeraccountant?’

‘Nou ja, helemaal per ongeluk kan ik het eigenlijk niet noemen. Ik heb nu eenmaal wat met cijfertjes. En jij?’

Ik lachte. ‘High potential bij een telecommmer. Net afgelopen week gehoord. Kostje gekocht.’ Ik keek er zo eigenwijs mogelijk bij. Ik schatte in dat onze carrières zich zo’n beetje op hetzelfde niveau bevonden: uitstekend salaris en nog een heleboel kansen.

Het viel me op dat hij alleen nog maar naar mijn gezicht had gekeken, terwijl het jurkje en de licht push-upperige bh eronder in eendrachtige samenwerking een voor het feestje nog net aanvaardbare maar niettemin oogstrelende deco produceerden. We hadden vooral naar elkaar gelachen.

Het was weer tijd om drankjes uit te delen.

Ik was sinds mijn zestiende seksueel actief en had rond mijn negentiende de meeste seksuele hobbels wel genomen. Ik had kortere en langere relaties en zelden een onenightstand, tenzij ik het even echt niet meer hield, in combinatie met de aanwezigheid van geschikt materiaal en de juiste omstandigheden. Ik was niet op zoek, had zelfs nog nooit geïnternetdatet, hoewel ik wel één keer een profiel heb aangemaakt, samen met een getrouwde vriendin die dolgraag wilde weten hoe zoiets nu ging. Lengte invullen (1,75), kleur haar (roodbruin, doe maar roestroodbruin, zei mijn vriendin), cupmaat (C of toch maar een kleine D?), dat ging allemaal nog serieus, en daarna gingen de antwoorden op een lange lijst van vragen allengs van beetje stout tot bizar. Ik heb nooit meer gekeken of er reacties op gekomen waren. Mijn vriendin wel. Ik was gewild, zei ze. Nou, dat zei meer over de mannen die reageerden dan over mij. Ze moeten tamelijk wanhopig zijn geweest.

Ik begroette gasten en bezorgde drankjes en had regelmatig oogcontact met hem. In het voorbijgaan knipoogde ik nog even naar hem: ‘Goed ben ik, hè?’

‘Buitengewoon dienstbaar. Ga ik onthouden. Wie weet komt het nog eens van pas.’

We hadden beiden nog geen idee hoe dienstbaar ik eigenlijk kon zijn.

Het was na elfen toen ik het mooi vond. Ik was klaar met Jasmijn ontlasten. Met mijn eigen campari in mijn hand keek ik even rond om te zien bij welk gezelschap ik me zou voegen. Hij zag me, maakte zich direct los van het groepje mannen waarmee hij stond te praten en kwam naar me toe.

‘Zit het werk erop?’

‘Voor nu wel, straks weer opruimen en zo. Of morgenochtend, dat zal het wel worden. Hoe heet jij ook alweer, meneer de registeraccountant?’ We hadden elkaar wel een hand gegeven en ongetwijfeld had hij zijn naam genoemd maar die was niet blijven hangen.

‘Rick. Geeft niets, hoor. Je had het ook zo druk, Florence.’ Hij benadrukte expres dat hij mijn naam wel ont-houden had.

Hij lachte naar me en ik lachte naar hem en binnen een uur had ik bloesjes op mijn wangen, kon ik geen zelfbereid hapje meer door mijn keel krijgen en alleen af en toe maar een slok nemen. Ik was nog nooit zo snel zo hevig verliefd geweest. Ik was überhaupt nog nooit zo verliefd geweest, compleet van de wereld. Als onze vingers elkaar raakten als we even met elkaar proostten op Jasmijn of op het leven, voelde ik mijn tenen tintelen. Ik wilde niets anders dan hem om zijn nek vallen, zoenen, mijn jurkje door hem laten uittrekken, me volledig beschikbaar stellen, en het zou geen onenightstand worden, wist ik zo zeker als zijn ogen bruin waren. Ogen die me hadden opgezogen, maar ik kon het hem niet kwalijk nemen, ik zweefde immers al.

Helaas, hij moest weg.

En ik had beloofd te helpen met opruimen, zou bij Jasmijn blijven slapen, konden we nog even nagenieten.

Wat een ellende!

‘Mag ik je telefoonnummer, misschien kunnen we dan nog een keer afspreken?’ Hij pakte zijn mobiel om mijn nummer direct op te slaan. Ik noemde het en hij toetste het in. ‘Moment,’ zei hij. Hij toetste nog wat in en drukte op verzenden. ‘Zo, dan heb je mijn nummer ook.’

Ik hoorde een piepje en bekeek het bericht. ‘Alsjeblieft, allerleukste meisje van de stad,’ stond er.

‘Alleen maar van de stad?’ kon ik er nog uit wringen want wilde toch een beetje ad rem eindigen. Hij glimlachte alleen maar, kustte me op beide wangen, niet zo’n beetje in de lucht met de wangen tegen elkaar, maar bewust, lippen op mijn wangen, net een beetje langer dan normaal zou zijn, en zijn hand lag op mijn rug of half op mijn bil, hoe dan ook niet laag genoeg, maar ik kon door de gelijktijdige kussen op mijn wangen en zijn hand op mijn onderrug van beide niet voldoende genieten.

‘Tot ziens. Hoop ik.’ Wanneer dat weerzien ook zou zijn, het duurde al te lang toen hij nog niet eens bij de deur was.

Hij liep langs Jasmijn om haar gedag te zeggen. Ze lachten en keken even naar mij en ik naar hen. Nou ja: naar hem. Toen hij de deur uit ging kwam Jasmijn naar me toe.

‘Gaaf het weer een beetje, mevrouw Nightingale?’ Jasmijn noemde me meestal zo vanwege mijn voornaam, die overigens eigenlijk werd uitgesproken als de Italiaanse stad, dus kloppen deed het hoe dan ook niet.

‘Mensenlief. Waar heb je díé vandaan?’

‘Gewoon, opgeduikeld.’

‘En niet voor jezelf gehouden?’

‘Nou, daar kreeg ik vanavond niet erg de kans voor. En ik had er trouwens niet de behoefte aan. De meesten van ons hebben erg van jullie genoten. Jammer dat jullie niet meer wisten dat wij er ook nog waren...’ Ze lachte erbij.

Ik geloof dat ik een beetje dronken was. Die campari, weinig eten en een overdosis Rick hadden me licht in mijn hoofd gemaakt. Ik keek op mijn horloge en blikte daarna

even rond. Twee uur. Er waren nog minstens twintig mensen. Hoe ging ik de rest van de avond doorkomen?

Ik besloot eerst maar eens te landen.